

Tapasztalataim a kórházi szolgálatról

Azért választottam a kórházat, mert szeretek az embereken segíteni és szerettem volna kipróbálni magam ezen a területen. Ráadásul egyik rokonom a belgyógyászatban ápoló és kíváncsi voltam, milyen lehet ott dolgozni.

Az első benyomásom pozitív volt, de új volt nekem ez az egész helyzet. Félelem és ijedtség volt bennem, hogy milyen lesz, hogy tudok majd helytállni. A nővérek nem sok feladatot adtak, mert annyira még nem ismertek engem sem, és a közösségi szolgálat fogalmát sem. Ezért az ismerősöm segítségét kértem, így már több feladatba is bevontak: segíthettem például ágyneműt áthúzni.

Általában kedvesen fogadtak a betegek, de akadtak, akik elutasítóak voltak. Emlékezetes élmény számomra, hogy voltak, akik megszerettek, vártak és megismertek, amikor visszamentem hozzájuk. Volt egy idős úr és egy idős asszony is, akikhez visszajártam több alkalommal.

Egyszer megkért egy beteg, hogy menjek le, vegyek neki a büfében valamit és váltsam ki a gyógyszerét. Ilyen esetben egy kis jegyzetfüzetbe fel kellett írni, hogy mennyi pénzt kaptam és aláírni a beteggel, mert többnyire idősek voltak ezen az osztályon, akik gyakran feledékenyek. Háromszor tettem meg az utat a hetedik emelet és a földszinti gyógyszertár között, mert nem lehetett kapni azt a készítményt, amit felírt az orvos, csak egy drágábbat, és kiderült, hogy még azt is külön fel kell írni.

Az is előfordult, hogy pénzt akartak adni a szolgálataimért, de persze ezt nem fogadhattam el és ezt nehezen értették meg. Nagyon kellemetlen volt, mert szinte megsértődött a néni, így végül egy szelet csokit mégis elfogadtam.

Nem bánom, hogy a kórházba mentem, és minden nehézség ellenére újra csak ezt választanám! Volt persze olyan is, ami nem tetszett a kórházban, például az, ahogy a nővérek szoktak a betegekkel bánni, ilyenkor nagyon rossz érzés volt bennem, hogy nem tudok többet segíteni.